

UN ADEVĂR NECONVENABIL

Ați auzit în predicile mele din ultimele săptămâni despre nevoia de a ne trăi viața după învățăturile credinței noastre ortodoxe, chiar dacă credem că acestea nu ne sunt pe plac sau convenabile nouă. Biserica, la rândul ei, trece prin vremuri când membrii ei sunt chemați să lucreze în duh de dreptate și adevăr, în conformitate cu învățăturile Mântuitorului Hristos. Dar din pacate, evenimentele din ultimul an au dovedit cum mulți dintre noi pot uita acest duh al învățaturii lui Hristos.

Am fost informat de unii credincioși din parohia noastră ca aceștia au primit prin postă un plic cu informații și scrisori despre problema unirii Episcopiei Ortodoxe Române (ROEA) cu Arhiepiscopia Ortodoxă Română din cele două Americi (ROAA). Curios este faptul că, eu, ca preot paroh, nu am primit acest plic, dar sincer să fiu, nici nu am cerut de la cineva să-mi arate o copie. Știu cu siguranță că acesta cuprinde o serie de minciuni și de dezinformări împotriva propunerii, sau mai bine spus împotriva acestei unități, ce a fost prezentată de către Comisia de Dialog Comun. Acest plic a fost probabil compus de cei care se auto-numesc ”Păzitorii Vetrei,” multi dintre care nu mai fost pe la Vatra Românească de ani de zile. Eu le cunosc argumentele și le știu atacurile împotriva Patriarhiei Române sau a Patriarhului sau împotriva Arhiepiscopiei Ortodoxe Române. Unele dintre argumentele acestora sunt de simplă natură politică, iar altele sunt de natură personală care ar fi trebuit să fie lăsate în România când aceștia au venit în America.

După căderea regimului comunist în 1989, la inițiativa Inalt Prea Sfințitului Arhiepiscop Nathaniel s-a format ”Comisia de Dialog Comun” (JDC) (compusă din cinci membrii din fiecare episcopie) pentru a discuta posibilitatea reunificării originalei Eparhi a Prea Sfințitului Policarp Morușcă, care după mai bine de cinci decenii a fost divizată de lupte amare, procese îndelungate prin tribunale, denigrări și acuzații urâte la adresa multora, chiar în timp ce se ducea o competiție agresivă pentru inima și sufletul credincioșilor ortodoxi români veniți în America.

Fiecare parte își menținea argumentele și crede că a avut dreptate în acțiunile sale inițiale: noi ne-am apărat drepturile în conformitate cu Constituția și Regulamentele Episcopiei, refuzând în 1947 să ne asociem cu Biserica Ortodoxă Română și am cerut ca episcopul nostru, Prea Sfințitul Policarp (aflat sub arest la reședință) să fie eliberat de către controlul comunist asupra Patriarhiei pentru a se întoarce la noi în America. Pe cealaltă parte, Arhiepiscopia Română (formată dintr-un mic grup de preoți și laici în același timp) insista asupra menținerii legăturii canonice cu Biserica Mamă și cu întreaga lume ortodoxă.

Altfel spus, ”noi” am ales să înfruntăm regimul comunist și să rămânem separați pentru aproape un deceniu, pe când ”ei” au preferat legătura canonică (canonicitatea) în loc de independență. (Să ne aducem aminte de altfel, că în Biserica Ortodoxă nu există acest lucru numit ”Biserică Independentă” – noi am știut bine acest lucru precum l-au știut și ei, dar am ales criticile și acuzațiile întregii Biserici decât să fim sub influența comunistă la acea vreme.)

Dar în 1992, când Comisia de Dialog a fost formată, am avut de a face cu o nouă generație, și atunci am realizat că cele două grupuri au mult mai multe lucruri în comun decât diferențe: și ei și noi avem preoți și parohii românești, și noi și ei avem preoți și parohii americane, atât noi cât și ei păstoresc credincioșii români cât și cei americani, avem aceleași reviste și publicații editoriale, avem aceleași probleme și ne confruntăm cu aceleași dificultăți în administrație, **dar cel mai important, aș zice, este că toți sperăm ca aceste deceni de diviziune să nu se fi întâmplat niciodată.**

Deci, pentru 17 ani, am încercat împreună nu numai să acoperim și să vindecăm trecutul cu rănilor lui, dar să ne concentrăm asupra viitorului cu multele aspecte ale unei propuneri de unitate. Au existat multe propuneri de unitate de-a lungul anilor, și multe argumente și refuzuri din amândouă părțile. Ei nu vroiau să între în OCA (Biserica Ortodoxă în America) a cărei Autocefalie este negată de toate Bisericile Ortodoxe ce au jurisdicții în America de Nord, iar noi, nu vroiam să ne unim sub Biserica Ortodoxă Română, crezând și sperând că toate Bisericile Mame ar trebui să renunțe la autoritatea lor aici în America și să permită formarea unei Biserici Ortodoxe Americane. IPS Nathaniel a scris de multe ori în SOLIA sau a vorbit în multe ocazii despre acest lucru.

Partea noastră din Comisia de Dialog, sub conducerea Înalt Prea Sfințitului Arhiepiscop Nathaniel, a mers la București în luna februarie 2008 pentru a ne întâlni cu reprezentanții Patriarhiei cu scopul de a discuta trecutul nostru și de accepta iertarea cu scuzele necesare din partea lor pentru felul cum au fost tratați PS Episcop Policarp Morusca și IPS Arhiepiscop Valerian Trifa, vrednici de pioasă amintire. Noi nu am mers la București pentru a încheia o ”înțelegere secretă” cu nimeni, după cum am și fost acuzați. Dar spre surprinderea noastră, am venit înapoi acasă cu tot ceea ce am cerut și chiar mai mult în plus.

Tânărul Patriarh al României, Prea Fericitul Părinte Daniel, ne-a primit și a avut întrevederi cu noi exprimându-și înțelegerea sa personală despre Biserica din America. Pe de-o parte, Patriarhul fost de accord ca toate jurisdicțiile din America ar trebui să se unească până la urmă, și apoi ne-a oferit un plan original de a reunifica Eparhia Prea Sfințitului Policarp cum a fost ea odată, dar cu un contact minim cu Biserica Ortodoxă Română.

Și iată că acum, avem această propunere de unificare - rodul comun al eforturilor multor ani de muncă - combinat acum cu oferta generoasă a Prea Fericitului Părinte Patriarh. Propunerea a fost prezentată și acceptată de Congresul Arhiepiscopiei Române în iulie anul trecut. Congresul nostru a dezbătut-o și a votat o moțiune care precizează că **”propunerea comună prezentată pentru a forma Mitropolia Ortodoxă Română în America de Nord prezintă o baza acceptabilă pentru a continua lucrarea Comisiei de Dialog spre finalizarea acestei propuneri care va fi înaintată Sinodului Bisericii Ortodoxe Române.”**

Deși seacă în înțeles și foarte vagă în formulare, această moțiune ne oferă oricum o încurajare să ne continuăm lucrarea noastră începută. De fapt, după Congresul de anul trecut atitudinea între delegați a fost una pozitivă și toată lumea a plecat de la Vatra în bună voie.

Dar nici după o zi de la aceasta, încercări au fost făcute de a descredita Biserica Ortodoxă Română, Arhiepiscopia Română (ROAA) și membrii Comisiei de Dialog. Și după cum a menționat la începutul acestui articol, știu bine cine sunt acești oameni care sunt la baza acestor încercări, le cunosc bine motivele, care sunt fără cinste și onoare.

Sunt pe de altă parte încrezător și încurajat de înțelegerea și atitudinea pozitivă exprimată de credincioșii parohiei noastre. Sunt mâhnit de minciunile care sunt aruncate în interiorul parohiei noastre care lasă pe mulți pe gânduri.

Și eu sunt lăsat pe gânduri, dar de un singur lucru care mă frământă, și anume de ”ce fel de creștini ortodoxi, ori așa ziși ”ortodoxi”, tot continuă să se războiască cu semenii lor de aceeași credință.”

Am auzit de pagina de internet ”Păzitorii Vetrei” și știind cine este în spatele acesteia, mă întreb pe mine însumi ”Nu sunt oare și eu un păzitor al Vetrei? Oare eu iubesc mai puțin Episcopia decât acela care de-a lungul deceniilor a batjocorit Episcopia și pe păstorul ei, IPS Arhiepiscop Valerian, și care acum răsare ca un așa zis ”apărător” al Vetrei? Chiar trebuie oare să continuăm să mai luptăm Războiul Rece și să n acuzăm unii pe alții?”

Mă rog ca voia Bunului Dumnezeu să se împlinească. Noi suntem instrumente ale lucrării Sale, suntem slujitorii Săi. Depinde de noi deci...

- Pr. Romey Rosco
Iunie 2009